

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno 313. Usque Ad Annum 361

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1758

VD18 90117778

§. 19. Imperator Aetium damnat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66022](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66022)

fine Tractatus addit: quando hunc librum Sæculum IV. A. C. 359.
 acceperis, lege privatim, si tibi probetur, præsentibus etiam fratribus prælege, ut
 discant venerari Concilium, & Arianos
 horrere. In alio quodam colloquio Ariani,
 quid responderent, non habentes, dixerunt,
 S. Dionysium Alexandrinum ipsorum Doctrinam
 tenuisse; hinc S. Athanasius suarum esse
 partium credidit, defensionem ejus in se
 suscipere, atque ostendere Dionysii opinionem
 non fuisse aliam, quam totius Ecclesiæ,
 Arianorum hæresi directe oppositam. Ait
 sibi tarde de hoc colloquio relatum fuisse,
 atque ejusmodi novorum avidus esse videtur.

p. 548.

§. XIX.

Imperator Aetium damnat.

Semi-Ariani, antequam Seleucia discederent,
 electos decem Legatos, qui gesta ad Imperatorem
 referrent, miserunt, sicut in duorum Conciliorum
 indictione imperatum erat. Primi eorum fuere
 Eustathius Sebastenus, Basilus Ancyranus,
 Silvanus Tarsensis, & Eleusius Cyzicenus.
 Cum his S. Hilarius quoque profectus est, atque
 Constantinopolim delatus, ut, quid de se juberet
 Imperator, sciret, & an sibi ad sui exilii locum
 redeundum. At Accacii, & Sectatorum ejus
 celeritatem non æquarunt, qui priores ad aulam
 pervenientes,

*Sulp. Sev. 2.**p. 431. Soz.**IV. c. 23.**Hilar. in**Const. 1.**p. 293.*

E e e 5 nientes,

Sæculum IV.
A. C. 359.

nientes, procerum animis in eandem opinionem de fide consensu, assentatione, & largitionibus, quibus Ecclesiarum suarum res profundebant, facile sibi devinctis, Imperatoris quoque mentem præoccuparunt. Magna Acacius auctoritate pollebat, singularem cogitandi, eloquendique vim possidebat, eaque, quæ semel statuisset, exequendi industriam. Celebrerrimæ præerat Ecclesiæ, Eusebii Discipulum se jactabat prædecessoris sui, cujus scripta, & fama in causa erant, ut Acacius cæteris Doctior crederetur. Is ergo facillime Imperatori sinistram de Concilio Seleuciensi mentem indidit, dicens, in eo rejectam fuisse professionem fidei, Cæsare præsentem Sirmii approbatam. Legati decem Orientalium, ubi Constantinopolim pervenerunt, ingressu Ecclesiæ abstinere maluerunt, quam cum iis communicare, quos Seleuciæ deposuerant. Ab Imperatore petierunt, ut Eudoxii blasphemix, & crimina ad iudicium vocarentur, sed Imperator, prius judicandam esse quæstionem fidei, agebat. Basilius Ancyranus pristina familiaritatis jure usurus, libere Imperatori dicebat, ipsum ista agendi ratione Apostolorum Doctrinæ interitum parare; at bilem movit Principi, qui exprobrans, quod turbarum in Ecclesiis Auctor esset, silere eum iussit.

Ep. Orient.
ap. Hilar.
fr. p. 429.

Theod. II.
c. 27.

Basilio

Basilio ergo tacente, Eustathius pro-
 fatus, ait: *Auguste! si tibi fidei integri-*
tas tantopere curæ est, quin blasphemias
Eudoxii, quas in Filium Dei proferre non
exhorruit, judicas? simul fidei exposi-
tionem tradit, ubi inter alia impia lege-
bantur sequentia: quod diverse enuntia-
tur, in substantia dissimile est. Unus est
Deus Pater, ex quo sunt omnia, unus Do-
minus Iesus Christus, per quem sunt
omnia. Ex quo, & per quem sunt enun-
tiationes dissimiles, ergo Filius est dissimi-
lis Patri. Postquam Imperator hanc ex-
 positionem prælegi jussisset, ad voces im-
 pias irascens, ex Eudoxio seiscitatur, an
 ipse hæc scripisset? respondit, non a se,
 sed ab Aetio scripta fuisse; jubet Cæsar,
 ut Aetius accersatur, erat enim Constan-
 tinopoli, sicut & Eunomius. Intrat Ae-
 tius, cui Constantius, expositionem ex-
 hibens, interrogat, an ipsius esset opus?
 ille, quæ dicta fuissent, aut quorsum hæc
 Cæsar quæreret, ignarus, naturalem affe-
 ctum secutus, quo homines in partus suos
 ferunt, credidit, si suum esse fateretur,
 inde sibi plurimam laudem tribuendam;
 respondit igitur, se ipsum hujus scripti
 esse auctorem, Cæsar impietatem viri ex-
 horrens, Regia ejectum, in Phrygiam
 exulem deportari jubet.

Eustathius nihilominus Eudoxium ac-
 cusare non cessabat, quod eandem, quam
 Actius

Sæculum IV.
 A. C. 359.

Sæculum IV. Aetius hæresin in sinu foveret, Aetium
A. C. 359. enim in domo ejus hospitari, ad mensam
 ejus accumbere, & ejus jussu has blasphemias scripsisse; inde ipsum solum hujus scripti, blasphemias infamis, conscium fuisse manifestum fieri, quod ipse solus sciat, hujus scripti auctorem esse Aetium. Ad hæc Imperator: *non debemus ex conjecturis judicare, sed in ipsa facta accurate indagandum; fiat ergo!* inquit Eustathius: *si Eudoxius persuasum nobis esse vult, aliam suam, quam Aetii fidem esse, palam scriptum Aetii anatbematizet!* placuit Imperatori consilium, statimque jussit, ut faceret; Eudoxius tergiversari, multisque excusationibus id a se amoliri, at ubi vidit Imperatorem irasci, & minari, se unacum Aetio, ejusdem urpote impietatis complicem, exilio damnandum, propriam, quam tunc tenebat, Doctrinam negavit, quamvis eam postea semper aperte defenderit. Cum Imperator Aetium in forma judiciali condemnatum vellet, hanc curam Honorato, cui recens Præfecturam urbis Constantinopolitanæ dederat, injunxit, atque Senatores præcipuos laboris socios esse jussit. Ipse Cæsar judicio interfuit, ubi Aetius erroris in fide convictus est; omnibus præsentibus, ipsique Imperatori tantæ blasphemiam horrore fuere; Aetii Sectatores ad hæc stupebant, cum neminem argu-

Philos. IV.
c. 12. V. c. 1.

argumentis ejus resistere, nec eum disputando vinci posse hactenus credidissent. Sæculum IV.
A. C 359.

§. XX.

Anomeorum Res restituitur.

Interim posteriores Concilii Ariminensis Legati Constantinopolim adveniunt, nempe Ursacius, Valens, aliique Arianorum Primores. Hi nulla præcedente deliberatione statim illis se junxere, qui Seleuciæ damnati fuerant, quia re ipsa ejusdem erant opinionis. Delegati Concilii Seleuciensis, id est, Orientales Semi-Ariani, quid ageretur, docebant, & ab Anomeorum communione retrahere conabantur, data ad eos epistola, quæ nomina octodecim Episcoporum præfert, nempe 10 Legatorum, & quorundam aliorum secum sentientium; primi sunt Silvanus Tarsensis, Sophronius Pompeopolitanus, & Neo-Seleuciensis. In hac epistola Delegatos Ariminenses hortantur, ut sibi jungerentur, & secum prohiberent, ne Anomeorum hæresis in Ecclesia prævaleat, quam, inquit, Imperatori aperuimus; *Is impietatem indignatus, hanc ab omnibus anathematizari vult; at jam fraudes parantur, dum Aetius magis, hæresis auctor, quam ipsa hæresis damnatur, quia sententia magis in ejus Personam, quam Doctrinam prolata videtur.*

Sozom. ib.
Sup. §. II.
Hil. frag.
p. 428.